

06-01-2020

WAAR NAARTOE?

Als een nieuw kerkblad "Onderweg" heet, is de logische eerste vraag: "Waar naartoe?" Het logische eerste antwoord is: "Naar een gezamenlijke protestantse gemeenschap Geleen-Beek-Urmond-Sittard-Grevenbicht", al zal deze ongetwijfeld anders gaan heten. En dat is een mooie gedachte, maar over enkele maanden zullen we daar zijn aangekomen en dan zijn we in die zin niet meer onderweg. Een nieuwe naam dan maar weer? Ik denk het niet, want onderweg zijn betekent veel meer.

Onderweg doet denken aan reizen en vakantie. Dan is het een heerlijk beeld van ontspanning, nieuwe ontdekkingen en doen waar je zin in hebt, omdat je even niets hoeft. Het is dan mooi ergens aan te komen, maar ook jammer dat het reizen voorbij is. Het is een soort onderweg dat maar het liefst zo lang mogelijk zou moeten duren. Ik vind dat we bij onze kerkgemeenschap ook aan zoiets mogen denken: een plek waar je nieuwe ontdekkingen kunt doen (nieuwe inzichten opdoet) en waar even niets hoeft (je even op adem komt).

Onderweg doet ook denken aan hopen op een veilige aankomst. De vluchteling is niet onderweg om te genieten en hoopt ook niet zo lang mogelijk te reizen. De aankomst is het doel. Wat zou het fijn zijn als je niet meer onderweg hoeft te zijn, als je niet zelfgekozen hebt voor de reis die je maakt. Zijn waar je góed zit, dat wil je, zodat je niet meer weg hoeft en rust vindt. Dit is het soort onderweg dat onrust geeft, het ongemakkelijke gevoel dat er nog iets bereikt moet worden, omdat het nog niet goed is zoals het is.

Kunnen we iets met dat ongemakkelijke onderweg, als we kerk zijn? Nou en of, zou ik zeggen. Jezus is voortdurend onderweg in de Bijbel, maar het is geen vakantiereis. Hij is onderweg om te ontmoeten, te verkondigen en te genezen. Hij is ook onderweg om in Jeruzalem aan te komen, waar zijn weg in zekere zin eindigt, maar toch ook weer niet. Het zou ondenkbaar zijn dat wij nu christenen waren, als Jezus niet onderweg was geweest omdat er iets moest veranderen. Ook hier moest er iets bereikt worden, omdat het niet goed is zoals het is.

Op dezelfde manier zijn wij onderweg. Als je volgeling van Jezus bent, móet je wel onderweg. En het is nog erger: thuis ben je nooit, het is altijd een voorlopige situatie waarin je je bevindt. Ook de titel van dit nieuwe kerkblad is dus geen geruststelling. Het niet zomaar een lekker onderweg zijn, omdat we het zo gezellig hebben samen. Het is altijd ook een route die naar iets anders en iets nieuws leidt. Deze gemeenschap, deze gebouwen, deze mensen, dit geloof, deze liederen, deze waarheden zijn allemaal stappen op een weg die verder gaat.

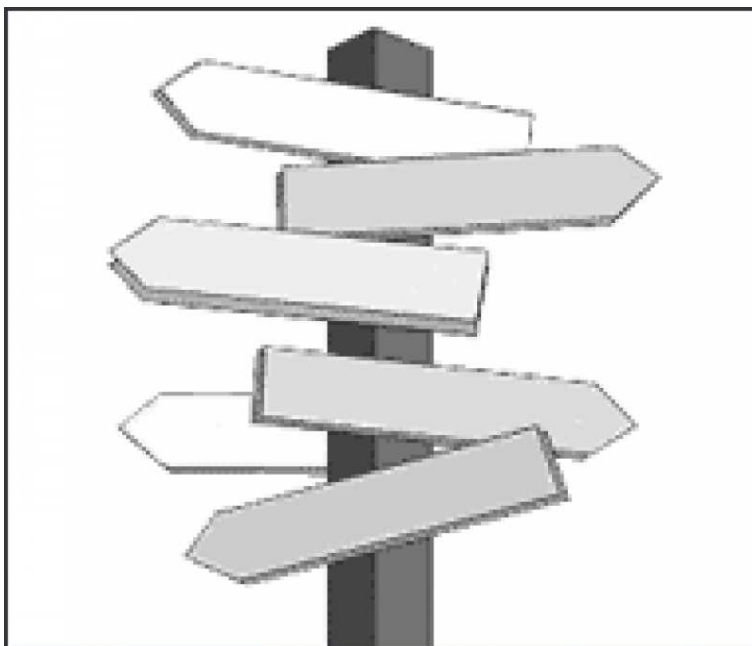
Je kunt het ook zo zeggen met een uitleg over wat traditie is: het enige wat niet verandert is dat er dingen veranderen. En deze zin mogen we gerust twee keer lezen. Dus nee, ook dit kerkblad is niet definitief en heeft ooit zijn tijd gehad. Geen probleem, want zo gaat de traditie door. En zo kunnen we telkens zien wat goed is op het punt van de weg waarop je op dit moment bent, omdat we altijd onderweg zijn.

Zijn we dan ooit gearriveerd? Jezus heeft daar zijn eigen antwoord op. Hij spreekt telkens over het Rijk van God als de bestemming waar we naartoe reizen. De eerste volgelingen dachten nog dat zij de terugkomst van Jezus zouden zien en dan het Rijk zouden binnengaan. Wij leven in een lange traditie van mensen die het Rijk van God als belofte zien. Daar blijf je naar onderweg en dat geeft vaart. Zo zijn wij nu als gemeenschap onderweg, maar laten we alsjeblijft in beweging blijven en telkens bidden, denken en voelen wat de juiste volgende stap is op die waardevolle weg.

Ralf Smeets

Overweging/Monica Bosman, 06-01-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4303, Subitem: 233.

01-02-2020

SAMEN ETEN

We doen het dagelijks. Van jongs af aan. Namelijk eten. Je kunt wel een dag zonder voedsel en misschien zelfs een week, maar daarna gaat je lichaam toch echt wel protesteren. Ons lichaam heeft nu eenmaal voedingsstoffen nodig om te kunnen functioneren. Eten wordt op verschillende manieren gedaan. De een koopt onderweg een broodje kroket en werkt het al lopende naar binnen. De ander neemt uitgebreid de tijd om te tafelen. Velen eten vandaag de dag alleen, al dan niet met een bord op schoot voor de televisie. Anderen eten met elkaar, al dan niet stilzwijgend.

Maaltijden vormen een belangrijk onderdeel van onze cultuur. Met een omvangrijke voedingsindustrie, restaurants, kookcursussen, eetgroepen en 'Heel Holland Bakt'. Als ik in een supermarkt rondloop, dan zie ik dat verre weg het grootste deel van de supermarkt is ingericht op eten (en drinken).

Eten met elkaar is leuk en gezellig. Dat ondervond ik in Grevenbicht op een donderdagavond in januari. Met een 15-tal aanwezigen zaten we in een kring. Een ieder had broodjes meegenomen en die smaakten goed. Dat gold eveneens voor de soep. Een maaltijd is niet alleen samen eten, maar het is ook elkaar ontmoeten en met elkaar praten. En dat gebeurde bij de broodmaaltijd in Grevenbicht. Velen hadden wat te vertellen. Over vroeger: over het dorp, de school, de carnaval, de vele cafés, de kerk. Maar ook over het heden: over de winkels, de voorzieningen, de muziek, het orgel dat binnenkort gerestaureerd wordt. De één zegt vaak wat meer dan de ander. Dat is niet erg, want luisteren naar mooie verhalen is ook waardevol.

Zo wordt op meer plaatsen in onze gemeente met elkaar gegeten. Thuis, in groepjes, maar ook in de kerkgebouwen. Eens per maand is dat in de Ontmoetingskerk in Geleen. En dat al vele jaren. Voor een klein bedrag staat er een heerlijke bord eten voor je klaar. Maar het is vooral ook het samenzijn dat plezier geeft. Ook in de veertigdagentijd kennen we al lang de traditie van de maaltijden. Die zijn sober qua samenstelling, want de tijd voor Pasen het is immers de tijd van inkeer en matiging. En in Sittard functioneert al geruime tijd 'bordje erbij', waarbij met elkaar thuis gegeten wordt. Bij maaltijden in de kerk denk ik ook aan de Tafels van Hoop', die we vorig jaar georganiseerd hebben met een culinaire inbreng vanuit verschillende landen en culturen. En aan de maaltijden bij het 'Kerk-tuin-treffen' en tijdens de ouderenvieringen rond kerst en in het voorjaar. Wanneer ik al die verschillende eetgelegenheden bij elkaar op tel lijkt de kerk bijna op een restaurant met een gevarieerde menukaart.

Dat er in de kerk met elkaar gegeten wordt, hebben we van geen vreemde. Want het is volop Bijbels. Op talloze plekken in de Bijbel lezen we over maaltijden. Bijvoorbeeld Abraham die drie vreemdelingen brood, boter, melk en kalfsvlees aanbiedt (Genesis 18). Of Jezus die met een paar mensen uit het stadje Emmaüs mee-eet (Lucas 24). Opmerkelijk is dat bij de Bijbelse maaltijden vaak iets bijzonders plaatsvindt.

Van al die vele Bijbelse maaltijden is één die we nog altijd in ere houden en opdienen. Dat is het afscheidsmaal, dat Jezus vlak voor zijn dood hield met zijn leerlingen. Daarom treffen we in vrijwel elk kerkgebouw een tafel aan als herinnering aan dat laatste avondmaal. Het is de tafel waaraan Christus als Gastheer brood en wijn uitdeelt als voedsel en vreugde voor elk hart. Het is dé maaltijd die ons voedt en verbindt. En die verbondenheid, verzoening en vrede schept met God en met elkaar.

Van harte hoop ik dat we als teken van samenzijn en verbondenheid nog vaak de tafels bij elkaar schuiven en samen eten.
Pier Prins

Overweging/Monica Bosman, 01-02-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4386, Subitem: 233.

27-02-2020

GELUKKIG IS PASEN ER OOK NOG

Of ik gelukkig ben, zo vroeg mij iemand laatst. Gek genoeg vond ik dat best een beetje een lastige vraag. Want, gelukkig zijn, wat is dat eigenlijk? Is dat een momentopname? Dan hangt het er helemaal vanaf wanneer iemand je zo'n vraag stelt. Of, is geluk een toestand? Ben je bijvoorbeeld "gelukkig" als je de hele dag door lekker in je vel zit? Of kun je jezelf óók een gelukkig mens noemen als je wel eens in de put zit?

Geluk is geloof ik nogal een thema waar we tegenwoordig verlegen mee zijn. Er wordt van alles over gezegd en geschreven. En dat is eigenlijk best apart, want in de scorelijst van het centraal bureau voor de statistiek, leven wij met z'n allen in een land dat met een dikke zeven komma vier prima scoort in de top tien van de meest gelukkig landen. Slechts drie procent van de Nederlanders noemt zichzelf óngelukkig. Hoewel jezelf on-gelukkig noemen nog weer heel wat anders is, denk ik, dan de vraag oprecht proberen te beantwoorden of je ge-lukkig bent. Maar goed, de wachtkamers van de psychologen en psychiaters zitten vol, dat is, als je eerst je tijd hebt uitgediend op de wachtlijst. Onlangs was ik in Den Bosch, waar de bekende Vlaamse Psychiater Dirk de Wachter zou spreken. Op uitnodiging van de Raad van Kerken ter plekke. U kent hem wellicht van dat enorm populaire boekje *De kunst van het ongelukkig zijn*. Op de een of andere manier trekt deze man overal vólle zalen. In Amsterdam betalen mensen gemakkelijk 70 euro voor een kaartje heb ik gehoord. Ík kwam binnen voor een paar cent reserveringskosten en een vrije gave. En vanwege de enorme toeloop werd de locatie vlak van tevoren nog gewijzigd. We zaten in het Hieronymus Bosch Art Centre, een zaal voor 650 mensen, en nóg was de locatie eigenlijk veel te klein. Hoe zit dat dan?

De druk van geluk, met deze slogan werd de avond in Den Bosch aangekondigd. En daar zaten echt niet alleen kerkmensen. En ook in de vesper in de Kathedraal voorafgaand aan de lezing zat het aardig vol.

Dirk de Wachter zelf, een beetje een verstrooide psychiater, maar absoluut authentiek en betrokken, en ook humorvol, genoot zichtbaar van de toeloop. En ik kon deze avond deze uitspraak die ik in ieder interview met hem tegenkom ook weer afvinken: *„Mijn vrouw, zij is huisarts, zegt altijd maar wat jij vertelt is toch helemaal niet nieuw?“* En dat klopt.

Maar blijkbaar haalt deze man iets onder het stof tevoorschijn wat wij hier en daar onderweg een beetje zijn verloren, in een samenleving die het eigenlijk heel goed, misschien een beetje té goed heeft, namelijk de gedachte:

Geluk is niet maakbaar

Accepteer dat je leven ook barsten heeft

In zijn boekje noemt hij het zelfs *de ziekte van deze tijd*, het idee dat het leven vooral leuk moet zijn. Beter zouden we ook leren om af en toe ook een beetje óngelukkig te zijn. Dat is wat kort door de bocht misschien en ook geen pleidooi voor juist ongelukkig zijn. Maar alleen al de gedachte dat ik niet constant gelukkig hoef te zijn, zoals mij eigenlijk een beetje wordt opgedrongen door de sociale media en de mogelijkheden die er tegenwoordig zijn, dát levert bij míj al ontspanning op. Want ja, ook ik ben een kind van deze tijd.

En blijkbaar zoeken heel véel mensen naar deze ontspanning. Voorbít de gedachte dat we vooral veel moeten genieten, dat het allemaal goed en mooi moet zijn, omdat het anders niet klópt en we anders tekortschieten, of tekort komen.

Het is oké, zei ook Willem-Alexander in zijn kersttoespraak. Ik vond het ontroerend, eerlijk waar. Geef jezelf wat ruimte zei hij. Ook verdriet mag er zijn. Ook twijfels en gevoelens van eenzaamheid mogen er zijn. Ook mislukkingen en tegenslagen horen bij het leven.

Een beeld dat Dirk de Wachter die avond in Den Bosch gebruikte is mij echt bijgebleven: In zijn praktijk komt hij mensen tegen die in hun leven stekels hebben opgelopen. En die stekels doen pijn, leveren steeds weer nieuwe kwetsuren op, waardoor het leven moeilijk en zwaar is, soms veel te zwaar. Wat ik dan probeer te doen, zegt hij, is die mensen zwachtelen, eindelijk zwachtelen, zodat ze verder kunnen leven mét de stekels. Dat heeft ook met acceptatie te maken, van dat wat er nu eenmaal ís en je niet kunt veranderen, maar, wat je wel kunt verbínden misschien.

Kunnen mensen niet ook elkáár zwachtelen? Elkaar verbinden? Is óók zijn vraag. En, zou de jacht naar geluk misschien

omgebogen kunnen worden naar het samen zoeken naar zin en betekenis? Naar het samen ontdekken ook van troost? Kunnen verdriet en kwetsbaarheid niet ook verbinden?

We beleven met elkaar de Veertigdagentijd, tijd van het toeleven naar een nieuw begin, naar bevrijding, naar opstanding, naar heelheid. En ondertussen ervaren we gebrokenheid, in de wereld, in ons eigen leven misschien. Met Pasen zijn de stekels niet zomaar weg, ook bij de Opgestane blijven de wonden zichtbaar. Ik ervaar het als een waardevol en krachtig verhaal, dat Hij, met zijn stekels, door de dood werd heen getrokken. En gezien en beleefd werd door wie Hem navolgden. Ze werden hoopvol en kregen nieuwe moed. Nu ik nog.

Irene Pluim

Overweging/Monica Bosman, 27-02-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4463, Subitem: 233.

18-03-2020

EEN NIEUWE DAG

We leven in bewogen en bezorgde tijden. Allemaal hebben we te maken met de onzichtbare macht van het Corona-virus. Met zijn grillige en grimmige kanten. Velen zijn onzeker en angstig over hun gezondheid. En stellen de vraag: word ik niet besmet? En als dat het geval is, wat dan?

Vrijwel alle gespreken gaan alleen nog maar over dit virus en over de gevolgen ervan voor ons leven, voor onze familie en voor onze samenleving. Ook als kerk zijn we door dit virus geraakt. We kunnen voorlopig op zondag niet bij elkaar komen. Alle door de weekse activiteiten, vergaderingen, kringen en bijeenkomsten zijn stopgezet. Bij elkaar op bezoek gaan, wordt sterk afgeraden.

Alles wat tot een week nog zo vanzelfsprekend was, is weggefallen.

Door deze omstandigheden voelen we ons opgesloten. Maar heel veel dingen kunnen wél! We kunnen elkaar bellen, mailen of een kaartje sturen. Aan elkaar denken en voor elkaar bidden. En zo met elkaar meeleven. En elke dag die begint, is een nieuwe dag.

We leven in deze weken toe naar het Paasfeest. Naar dé Nieuwe Dag. De dag van de Opstanding van Jezus. We waren al volop bezig met de voorbereiding en invulling van de diensten in de Goede Week (Witte Donderdag, Goede Vrijdag, Stille Zaterdag). Of deze diensten kunnen plaatsvinden, is zeer onzeker. De bedoeling was en is om in deze diensten teksten van de Duitse theoloog en predikant Dietrich Bonhoeffer te laten klinken. Op 9 april (dit jaar is dat op Witte Donderdag) is hij geëxecuteerd, kort voor het einde van de Tweede Wereldoorlog. Vele jaren zat hij vast in de gevangenis, omdat hij fel protesteerde tegen het Nazisme.

Hij was een mens die leefde uit een groot vertrouwen en vanuit een krachtig en soms kinderlijk geloof. Hoe zwaar zijn omstandigheden ook waren, elke nieuwe dag zag hij als geschenk van God.

In december 1944 schrijft hij een tekst die ook opgenomen is ons Liedboek (511).

In goede machten liefderijk geborgen verwachtten wij getroost wat komen mag. God is met ons in de avond en in de morgen zeker met ons elke nieuwe dag.

Met deze woorden wens ik u graag veel kracht toe, goede moed, God zegen én een nieuwe dag. In het bijzonder aan hen die getroffen zijn door dit virus. Die ziek zijn of opgenomen zijn (geweest) in het ziekenhuis en aan al hun naasten. Aan hen die aan huis of kamer gebonden zijn. En aan allen die hulp bieden op welke wijze dan ook.

Met hartelijke groeten
Pier Prins

Overweging/Monica Bosman, 18-03-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4523, Subitem: 233.

26-03-2020

DE LOFZANG GAANDE HOUDEN

Alle evenementen, bijeenkomsten, voorstellingen, uitvoeringen zijn stil gelegd. Waaronder ook onze kerkdiensten. Deze maatregel van de overheid geldt in elk geval tot Pinksteren (1 juni). Dat verbod betekent echter niet dat we ons stil moeten houden. Onze gesprekken kunnen doorgaan, zij het grotendeels door de telefoon. En dat doe ik in deze dagen veelvuldig. Via de computer proberen we met elkaar te vergaderen.

In Psalm 107 horen we de oproep aan Israël om de lofzang gaande te houden temidden van verdriet, rampen en tegenspoeden. Om te blijven zingen en God te loven. Jezus en zijn vrienden deden het ook, nadat ze bij elkaar waren voor het Pesachmaaltijd en voordat ze de Olijfberg opgingen. Waar Jezus aan zijn laatste lijdensweg begon.

De leden van Het Rotterdams Philharmonisch Orkest kunnen niet bij elkaar komen om te repeteren. Toch weten ze de muziek er er in te houden. Zij maakten thuis elk een opname die ze vervolgens samensmedden tot één geheel, namelijk namelijk het bekende 'Alle Menschen werden Brüder'.

Op

<https://www.youtube.com/watch?v=3eXT60rbBvk&feature=youtu.be> is het resultaat te zien

Zo kunnen we een allemaal van ons laten horen, ook al zijn we aan huis gebonden. En al die stemmen bij elkaar kunnen er voor zorgen dat we ons lofied overeind houden in deze moeilijke tijden.

Pier Prins

Overweging/Monica Bosman, 26-03-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4566, Subitem: 233.

27-03-2020

VALLEN EN OPSTAAN

Vallen doen we liever niet. Daar is ons lichaam ook niet op ingesteld. Maar een val kan je zomaar overkomen. Een misstap of een onverwachte beweging en je ligt languit op de grond. Toen ik het een keer een ouder iemand bezocht die lelijk gevallen was, zei ze tegen mij: "Eens komen we allemaal te vallen en horizontaal te liggen". En daarmee bedoelde ze dat we allemaal op een dag uit het leven zullen wegvallen.

Als er één iemand weet, wat vallen is, is het Jezus. Al struikelende en vallende, strompelde hij naar Golgotha. Met een loodzwaar kruis op zijn schouders. En met Jezus vielen ook de vrouwen, die steeds bij hem waren. Want na de dood van Jezus, vielen ze in een diep gat van duisternis en verdriet.

Toch raapten ze de moed bij elkaar. Ze stonden op en gingen, toen het weer mogelijk was, naar het graf van Jezus. In de vroege ochtend na de sabbat begaven ze zich op weg. Het licht brak door. De vogels begonnen te zingen. Het zou een stralende dag worden. Hoe groot was de schok toen ze ontdekten, dat de steen voor het graf was weggerold. En dat Jezus niet in zijn graf lag.

De vrouwen waren al in een vrije val beland, en nu ook nog eens dit erbij. Geen lichaam. Geen Jezus. Een lege holte gaapte hen aan. Twee mannen zagen deze verdrietige vrouwen en vroegen: "Waarom zoek je de levende bij de doden? Jezus, is niet hier, hij is opgewekt. Hij heeft het toch ooit zelf tegen jullie gezegd, toen hij nog in Galilea verbleef.

Herinneren jullie je dat niet?" Soms moet je misschien vallen om weer met beide benen op de grond te kunnen staan. Geloven als een proces van vallen. Je durven laten gaan. Je in je val toevertrouwen aan God. Je gekoesterde zekerheden opzij zetten. Het lijkt erop dat de coronacrisis ook één grote valpartij is. Door ziekte zijn mensen uit hun dagelijkse doen uitgevallen. Het virus brengt met zich dat reeds duizenden uit het leven zijn weggevallen. En het maatschappelijke en het kerkelijk leven zijn grotendeels stilgevallen.

Hoe lang deze enorme val nog zal duren, weten we niet. Maar ook hoe klauteren we weer om hoog? Hoe staan we weer op? Hoe zal ons dagelijkse leven er na val uitzien? Als vanouds? Of anders? Vallen, maar ook weer opstaan. Dat is de weg die Jezus gegaan is. Hij is door de dood heengegaan. Hij heeft een diepe val gemaakt. Maar Hij is zijn val te boven gekomen. Het leven is sterker dan de dood. En het leven gaat door. Dat vind ik ook het bemoedigende van de weg van Jezus. Hij is gevallen en hoe. Maar Hij staat op. God heeft hem opgewekt tot nieuw leven. Je mag dan soms vallen, wie overkomt het niet? Maar weet dat je gedragen wordt.

Want God nodigt ons weer op te staan. En door te gaan. Makkelijk is het soms niet. Ik geef het direct toe.

Maar we zijn er ook voor elkaar. Om de ander een hand te reiken. Om te zien wat een ander nodig heeft. Al is het een klein gebaar. Al zijn het een paar woorden. We zijn er voor elkaar. Zoals Jezus ons heeft voorgedaan En zoals de vrouwen het in praktijk brachten. Laat dat dit jaar voor ons Pasen zijn!

Pier Prins

Overweging/Monica Bosman, 27-03-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4571, Subitem: 233.

22-04-2020

STIP AAN DE HORIZON

Al weken houdt het inmiddels bekende en beruchte virus ons in de greep. En wanneer komt er een einde aan de beperkingen, waarin we al zolang verkeren? Die vraag klinkt steeds nadrukkelijker. Elke middag om 14.00 uur komen de cijfers van het RIVM naar buiten over het aantal nieuwe besmettingen, ziekenhuisopnames en overledenen. En elke keer hoop je dat ze beter zijn dan de dag ervoor. Eveneens hoop je dat het niet te lang meer duurt voordat je weer normaal de trein in kunt stappen, zonder angst op een terras kunt zitten en onbezorgd weer naar de kerk kunt gaan. Dat je in elk geval weer vooruit kunt kijken en plannen kunt maken. Dat je met andere woorden een stip op de horizon ziet. Maar voorlopig blijven de meeste maatregelen gewoon van kracht, zo bleek deze week uit de persconferentie van de regering. Zo'n stip op de horizon is een visioen. Waarvan je hoopt dat die eens werkelijkheid zal worden. Maar je weet ook dat een horizon kan verschuiven. En daarmee ook de stip op de horizon. Kortom we zullen geduldig en nuchter de toekomst in moeten gaan. Waarbij niemand kan zeggen hoe die toekomst er concreet uit komt te zien. Want hoe zullen ons land en onze economie er aan toe zijn, als het virus bedwongen is? Hoe zal ons persoonlijk leven er uit zien als eens alles weer genormaliseerd is? Heb ik dan mijn baan nog? Heb ik geen blijvende gezondheidsschade en andere gevolgen overgehouden aan het virus? Hoe moet ik mijn leven weer op de rails krijgen, nu ik mijn geliefde zo onverwacht ben kwijtgeraakt? Kortom veel vragen, die zich zo moeilijk laten beantwoorden. Maar al die vragen komen wel bij elkaar in die stip op de horizon.

Bij zo'n stip aan de horizon moet ik denken aan het volk Israël. Na de uittocht uit Egypte (Pasen!) kwam het volk in de woestijn terecht. Tijdens het verblijf in de woestijn vormde die stip voor Israël het nieuwe beloofde land. Maar Israël had geen idee hoe dat land er precies uit zou zien. Noch wanneer het land betreden zou kunnen worden. Achteraf bleek het volk er 40 jaar over gedaan te hebben om zijn doel te bereiken. En bleek het land van melk en honing bepaald niet in alle opzichten koek en ei te zijn.

Op weg naar dat beloofde land heeft Israël vele teleurstellingen, angsten, irritaties en verliezen moeten doorstaan. Toch ging het volk verder, vaak met vallen en opstaan. Onder Gods hoede en steeds met die stip voor ogen.

Zo'n lichtende stip op de horizon, we hebben die allemaal nodig in deze tijd van moeite en zorgen, van verliezen en tegenslagen. Zo'n stip, zo'n visioen, duidt op een doel en geeft ons hoop en richting.

Pier Prins

Vervolg op volgende pagina >>

Vervolg van: STIP AAN DE HORIZON

Overweging/Germ Visser, 22-04-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4714, Subitem: 233.

29-04-2020

BLOEMEN

Het is voorjaar. Overal om ons heen komt de natuur tot groei en bloei. Bomen en struiken worden groen. In de tuinen en plantsoenen steken bloemen hun koppen boven de grond uit. Een kleurrijk geheel openbaart zich. Bloemen vertegenwoordigen levenskracht, vreugde en vruchtbaarheid. Ze staan voor schoonheid en zuiverheid.

Bloemen horen erbij. Ze maken deel uit van elke belangrijke gebeurtenis in ons leven: een diploma-uitreiking, een huwelijk, een jubileum, een afscheid op het werk, een kampioenschap. Die levensmomenten zouden maar kaal zijn zonder een bloemetje. Bloemen zorgen voor een extra dimensie. Door een bos bloemen te geven, drukken we waardering en betrokkenheid uit. Ook bij ingrijpende perioden als ziekte, tegenslag of een overlijden geven we graag bloemen. Als een uitdrukking van troost, zorg en meeleven. En herdenkingen zoals volgende week op 4 mei worden stevast omlijst door bloemen(kransen) als eerbetoon.

Het lot van de meeste bloemen is echter maar van korte duur. Na een week in de vaas, treedt vaak al het verval in. En nog een week later kunnen ze richting de groene bak. Bloemen zijn dan ook kwetsbaar en breekbaar zoals dat ook het geval is bij mensen. Niet voor niets vergelijkt Psalm 103 de mens met een bloem: 'De mens in is als een bloem die bloeit op het veld. En die verdwijnt zodra de wind hem verzengt; de plek waar hij stond kent hem niet meer'. We kennen de mens in zijn mooiheid maar evenzeer in zijn vergankelijkheid.

Niemand minder dan Jezus steekt dan ook de loftrumpet op de bloem. 'Kijk eens naar de lelies', zegt hij, 'kijk hoe ze groeien. Ze werken en weven niet. Zelfs Salomo in al zijn luister ging niet gekleed als één van hen' (Mat 6. 28 [29]). Bloemen gaan vanzelf open. Zonder toedoen van de mens. Ze werken niet en toch bloeien ze in al hun veelkleurigheid. En daar kan niemand tegen op.

De bloemen zijn er gewoon ook als de hele wereld in een crisis verkeert. Ze bieden een stukje geluk in een tijd van grote zorgen. En ze vormen voor mij het signaal dat God zijn schepping niet vergeet.

BLOEMEN Ach, heb toch altijd ergens Een beetje bloemen staan -Zij doen toch altijd wel even Een beetje gelukkig aan!

Een stil liedje van kleuren, Een fijne, blij-mooie tint -Even een kleine ontroering, Is de lach van een lief kind.

Alles, alles neemt het leven, Het laat ons ieder eenmaal berooid -Maar het geluk van een beetje schoonheid Dat ontnemt het ons nooit! C.S. Adama van Scheltema (1877-1924)

Overweging/Monica Bosman, 29-04-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4740, Subitem: 233.

02-05-2020

IK WIL HET, WORD GEZOND

In de afgelopen weken heb ik mij talloze keren gehuld in schorten, pakken, mondkapjes, brillen, mutsjes en handschoenen. De verschillende afdelingen van het ziekenhuis moesten het soms doen met wat er op dat moment beschikbaar was. Daardoor was het telkens een uitdaging alles aan en uit te doen op een manier die ervoor zou zorgen dat het beruchte virus mij niet zou kunnen raken. Hoe moest ik weten of ik het goed deed? Hoe weten we met zijn allen wat we moeten doen en laten in deze tijd van besmettingsrisico?

We gaan af op de aanwijzingen van deskundigen. In dit geval zijn dat vooral microbiologen. Maar hoe zou het zijn, vroeg ik me af, als we voor de omgang met deze besmettelijke ziekte te rade zouden gaan bij de Bijbel? Dat zou een heel ander perspectief geven. Of het ook tot een ander advies zou leiden, weet ik niet.

Natuurlijk bestond Covid-19 niet in de tijd dat de Bijbel tot stand kwam. We hoeven dan ook niet te verwachten dat er passende adviezen te vinden zijn over dit virus. Maar in de tijd van de Bijbel waren besmettelijke ziekten zeker bekend. En, zelfs zonder microbiologen, wist men dat je zieken

maar beter niet kon aanraken. Soms was de ziekte zelfs zo erg, dat het maar beter was de zieke helemaal in afzondering te plaatsen. En dan niet voor veertig dagen, in quarantaine, maar zelf voor de rest van het leven.

De bekendste ziekte in de Bijbel is ongetwijfeld melaatsheid, dat we beter kennen als lepra. In de nieuwe Bijbelvertaling komen we de ziekte tegen als huidvraat, wat doet vermoeden dat het, vertaald, om nog andere aandoeningen zou kunnen gaan dan lepra. Maar verspreid over de vele plaatsen in het Oude en Nieuwe Testament waar de ziekte genoemd wordt, is wel duidelijk dat het een ziekte is die niet alleen iets doet met je lichaam, maar ook met je plaats in de samenleving.

Hebben we dan iets aan al die verhalen, in de strijd tegen Covid-19? Dat ligt eraan hoe je ermee omgaat, lijkt me. Als je de Bijbel ziet als een verzameling regels en aanwijzingen, dan loop je op zijn minst tegen een dilemma aan. Als je de Bijbel ziet als een verzameling literaire kunstwerken, dan zou dit heilige boek wel eens kunnen helpen om een weg te vinden die ons in de crisis verder helpt.

Laten we het maar eens proberen met Lucas 5, vers 12 en volgende. Stel je voor dat de huidvraat die hier genoemd wordt, corona zou zijn. Dan zou het verhaal ongeveer als volgt gaan: 'In een van de steden waar hij kwam, stond er plotseling een man voor hem die met corona besmet was. Toen hij Jezus zag, liet hij zich languit op de grond vallen en smeekte hem om hulp met de woorden: 'Heer, als u wilt, kunt u mij gezond maken.' Jezus stak zijn hand uit, raakte hem aan en zei: 'Ik wil het, word gezond.'

Wat Jezus doet, is duidelijk. Hij raakt iemand aan, die door niemand anders aangeraakt wordt. Iedereen weet dat deze man ver van je moet blijven. En als hij met deze klachten in onze tijd over straat zou lopen, zou hij een boete van ~390 krijgen. Jezus houdt zich niet aan de richtlijnen van het toenmalige RIVM, gaat naar de man toe en raakt hem zelfs aan. Met een duidelijk 'Ik wil het, word gezond' geneest hij de man.

Ik weet zeker dat Jezus in onze huidige crisis veel volgers zou krijgen als hij met een aanraking zieken kon genezen. De verleiding zou groot kunnen zijn om te hopen en te geloven dat een dergelijke wonderbaarlijke uitweg uit de crisis ook voor ons haalbaar is. En van de week hoorde ik van een dominee in het midden van het land, die in groot geloof toch maar coronapatiënten bezocht. Helaas heeft zijn bezoek hen niet genezen, maar er wel voor gezorgd dat hij nu samen met zijn vrouw ziek thuis zit. Een klassiek voorbeeld van de tegenstrijdigheid van wetenschap en geloof, van het RIVM en de Bijbel.

We zijn er intussen aan gewend verder te kijken dan het verhaal als geschiedschrijving. We weten dat we meer hebben aan de metaforen die het verhaal ons biedt. Het beeld uit dit verhaal dat ons in deze tijd het meeste raakt, is waarschijnlijk de aanraking die verboden is en tegelijk weldadig. En dat brengt ons tot een omkering die veel kan betekenen in de huidige crisis.

Het valt mij namelijk op dat wij mensen in de openbare ruimte nu bijna een verzameling risico's geworden zijn. We zijn bedreigend voor elkaar. Iedere medeburger die ik ontmoet, moet op afstand blijven. De ander is niet meer in de eerste plaats iemand om te ontmoeten, maar iemand om te ontwijken. En daardoor zijn we een samenleving van melaatsen geworden, van mensen die elkaar op afstand moeten houden, een anderhalvemetersamenleving.

En dan is er het beeld van Jezus die zijn hand uitsteekt en aanraakt. Het zou een wonder zijn als ons dat zou lukken: als wij de hand kunnen uitsteken en elkaar aanraken. Ik pleit hier niet voor het negeren van de RIVM-normen. Ik pleit voor een onderzoek naar de manieren waarop we elkaar, ondanks alles, niet in de eerste plaats als bedreiging kunnen zien maar als medemensen. En dan bedoel ik niet alleen onze familie en vrienden, maar gewoon de willekeurige mens op de straat, in de winkel, op school en overal.

Elke keer dat we heel bewust op anderhalve meter afstand blijven, kunnen we ons afvragen hoe we mensen kunnen blijven

die verbondenheid voelen. In Lucas hoofdstuk 5 zien we hoe Jezus kijkt met welwillende ogen, ook naar deze zieke die een bedreiging is. Nu voor ons alles anders is, kan dit verhaal een uitnodiging worden: om de ander, midden in deze anderhalvemetersamenleving, met innerlijke welwillendheid te bekijken.
Ralf Smeets

Overweging/Monica Bosman, 02-05-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4741, Subitem: 233.

02-05-2020

RAAK MIJ AAN, GEDACHTEN BIJ ZONDAG 19 APRIL

Lieve mensen, we gaan alweer week zes in van onze (voorlopig) nieuwe werkelijkheid. De berichten over corona, en dan ook alle invalshoeken daarvan, blijven het nieuws vullen. En ongetwijfeld ook ons gemoed.

Nu de situatie in de ziekenhuizen beheersbaar lijkt, althans, de scenario's voor code zwart kunnen gelukkig in de kast blijven liggen.. Nu komen de verhalen meer los rondom de verzorgingshuizen en verpleeghuizen. Al wekenlang op slot. Zoveel afstand. Uit zorg, dat wel. Maar wat wordt er veel gemist. Aan contact en nabijheid. Een babbelloet in zorgcentrum Hoogstaete, een zwaaienster, het vergoedt een beetje. We worden creatief met elkaar. Maar wat zullen veel mensen, daar, maar ook op andere plekken, die huidhonger hebben.

Het begrip huidhonger ken ik nog niet eens zo lang. Waarschijnlijk bestaat het ook nog geen tien jaar. Het is een van die woorden die meekomt met een veranderende samenleving. Zoals bijvoorbeeld het woordje *ontvrienden*. Het dumpen van virtuele vrienden, door ze van je lijstje te schrappen. Het begon op facebook. Maar inmiddels zullen we in het echte leven ook wel eens bewust of onbewust ontvrienden. Zoiets als Judas deed, toen hij Jezus een kus gaf, in de hof van Getsemané. Maar toen bestond dat woordje dus nog niet..

Het woord huid-honger zélf zegt het al: Het is het verlangen, een honger van de huid naar aanraking, naar liefdevolle aanraking. Naar genegen aanraking. Huidhonger heeft met aandacht en met compassie te maken, met zorg en nabijheid, met troost. En, met tijd nemen, tijd hebben voor..

Geen woord van alleen de slaapkamer dus, maar een woord waarmee duidelijk gemaakt wordt dat sociale interactie ook met nabijheid te maken heeft. Bij afstand houden kan er dan een gemis ontstaan, of een tekort.

Voor een pasgeboren baby is het bijvoorbeeld heel belangrijk om liefde te voelen, door vastgehouden te worden en door gestreeld te worden. Als je net uit de bescherming en omhelzing van de baarmoeder komt en je dan met je hele huidoppervlak niks meer voelt.. dan doet dat wat met je. Maar in meerdere fases van een mensenleven kan dit verlangen naar voelbare nabijheid en aandacht levend worden. Even een aai, een arm om je heen, je handen die vastgehouden worden. Het zijn de momenten dat je aan je lijf voelt dat je ertoe dóet.

Binnen de ouderenzorg komt het begrip huidhonger zo af en toe ook naar boven. En waar de zorg nu op veel plekken noodgedwongen functioneel is, vooral ook in coronatijd. En waar de afstand tussen mensen nu overal noodgedwongen groter is, zal het verlangen naar aanraking misschien meer gaan spreken. Althans, voor wie goede ervaringen heeft, met aanraking. Want aanraking kan ook heel kwetsend of kleinerend, of bedreigend zijn. Vorige week vierden we Pasen. In deze tijd misschien nog wel meer intens dan anders. In het Paasverhaal, zoals Johannes dat vertelt. Komen we Maria tegen bij het lege graf. Dat hij er niet meer is, verwacht haar. En ze huilt.

Door haar tranen heen wordt ze dan aangesproken, eerst door engelen in het graf. En als ze zich omdraait -prachtig dat draaien, dat is iets dat ze zélf doet, dan blijkt de tuinman Jezus te zijn. Rabbi antwoordt Maria, als Jezus haar aanspreekt. Maar van aanraken komt het niet. Sterker nog: Jezus zegt *raak me niet aan*. En dat is nogal wat, als je dode geliefde er toch weer blijkt te zijn.

Een paar verzen verder, in hetzelfde evangelie, heeft de leerling Thomas ook een ontmoeting met Jezus. En dan is Jezus juist heel uitnodigend: Leg je hand in mijn zij.. Dat is nogal een tegenstelling. Hier geen afhoudend woord. Wat is hier dan anders?

Thomas, zo staat er beschreven, kan er niet bij, dat Jezus de Opgestane is. En hij vraagt naar de tekenen van het lijden. Naar de wonden van de spijkers. Misschien vraagt hij zich af: hééft Jezus wel geleden, als hij er nu gewoon weer is? Hij wil het zien, hij wil het voelen. Hij wil bevestiging dat de Opgestane ook de Naaste is, in het lijden, misschien ook wel in het lijden van Thomas zélf.

De vraag van Thomas vind ik zelf ook een heel belangrijke. Kern eigenlijk van wat voor mij Pasen is en de weg naar Pasen toe: Jezus is niet óm het lijden heen gegaan, maar dóór het lijden. Wat voor mij maakt dat hij in het menselijke lijden een metgezel kan zijn. Gekwetst is hij, letterlijk. Geknakt is hij.

Het aangedaan zijn, ook het aangedaan zijn van God, is misschien in deze tijd ook wel heel wezenlijk voor ons. Voor mij in ieder geval. Wat moeten we hier en nu, wat zouden we wóór moeten met een God op veilige afstand? Met een God van het geslaagde, rimpelloze verhaal? Met een God zonder krassen of deuken, zonder kwetsuren?

Raak me maar aan, zegt Jezus tegen Thomas. Leg je vinger op mijn wonden. Zie het en vóel het.. Of hij dat ook doet, staat er niet eens. Het is genoeg voor Thomas : U bent mijn Heer en mijn God. In Thomas' dagelijkse leven kunnen hemel en aarde elkaar nu voorgoed raken. Hemel en aarde zijn op elkaar betrokken, omdat God niet op een afstand is, maar erbij.

Toch, hoe zit dat dan met Raak me niet aan? Hou me niet vast!?

Misschien gaat het hier wel om iets heel anders. Dat Maria hier leert dat haar leven niet op de oude voet verder kan gaan. Met Jezus, zoals hij er altijd was. Maar dat er een hele nieuwe situatie ontstaan is. Een situatie waar ze opnieuw een weg in moet vinden. Raak me niet aan is dan: hecht je niet aan zoals het was.. Blijf niet staren, op wat vroeger was. Zo zie ik deze tijd ook wel, als een periode van omthechten. Loskomen van dingen zoals ze geworden zijn en gegroeid zijn. Afstand die erin geslopen was. Ook zonder corona. Afstandelijkheid door de manier waarop we ons leven, of de wereld vormgeven. De manier waarop we onze economie vormgeven, met mensen erin. De afstand die er ontstaan is tot de schepping.. met alle gevolgen van dien. Emotionele afstand soms tot de schrijnende beelden van vluchtelingen.

Er begint in mij steeds meer te dagen: ons leven kan gewoon niet op de oude voet verder gaan. Maar, wat mag, wat moet er dan veranderen? En hoe dan?

We hoeven het allemaal nog niet te weten. Maar dit weet ik wel:

Verandering is niet iets wat je alléén maar overkomt. Je bent er ook zélf bij..

Raak me aan! Letterlijke aanraking doet veel met mensen, heel veel. Maar ook op andere manieren mogen we, kunnen we geraakt worden, aangeraakt

God, raak mij aan, ook met uw adem..

Irene M. Pluim

Overweging/Monica Bosman, 02-05-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4743, Subitem: 233.

06-05-2020

HET HART OP DE GOEDE PLAATS

In Rotterdam staat het beroemde beeld van de Joods Russische beeldhouwer Ossip Zadkine (1890 - 1967). Het beeld, dat in 1953 onthuld werd, staat bekend als "De verwoeste stad".

Het beeld wil de herinnering levend houden aan het vreselijke en zinloze Duitse bombardement op Rotterdam in de meidagen van 1940. Als gevolg van de bommen ging het centrum van Rotterdam in vlammen op. Zelf zei de kunstenaar over zijn beeld: "Het wil het menselijk lijden belichamen dat een stad moest ondergaan die slechts, met Gods genade, wilde leven en bloeien als een woud'. Het verhaal gaat dat Zadkine inspiratie voor zijn beeld opdeed toen hij in 1946 vanuit zijn woonplaats Parijs onderweg was naar een vriend in Nederland. Toen hij met de trein door Rotterdam reed, zag hij het weggeslagen hart van de stad. Deze week stonden we uitgebreid stil bij 75 jaar bevrijding en bij de vele (dodelijke) offers die gebracht werden om de vrijheid terug te krijgen. Ook bij het beeld van Zadkine werden bloemen gelegd. Dit keer was dat in kleine kring vanwege de beperkingen in verband met het Corona-virus.

Het beeld van Zadkine stelt een mens zonder hart voor. Maar het beeld staat eveneens voor een stad en een samenleving zonder hart. Leven zonder hart is onmogelijk. Het hart is een grote spier die er voor zorgt dat het bloed in ons lichaam blijft stromen. Maar het hart is meer dan een lichaamsorgaan. Bij het hart draait het ook om emoties. Om liefde, passie, opwinding en energie. In de Bijbel staat het hart vooral symbool voor inzicht, wil, denken en doen. Een mens zonder hart is in de Bijbel iemand die zonder oriëntatie en doel door het leven gaat. Het beeld van Zadkine staat er niet alleen als herinnering, maar geldt ook als waarschuwing aan machthebbers en dictators: kijk eens wat je doet als je leeft zonder hart, als je harteloos bent of als je je hart niet op de goede plaats hebt. Het hart houdt een mens dan ook bij de les en zorgt voor bezinning op zijn daden. Vandaar de roep en de bede van iemand als David: 'Doorgrond mij, God, en ken mijn hart, peil mij, weet wat mij kwelt, zie of ik geen verkeerde weg ga, en leid mij over de weg die eeuwig is'.

Psalm 139: 23 - 24 We kunnen niet bestaan zonder hart. Gevoel en verstand, meeleven en handelen, geloof, hoop en liefde, ze zijn nodig voor de juiste weg. Zo òweg te gaan is het doen van Gods gebod. En Jezus, als mens naar Gods hart, heeft ons die weg voorgeleefd en voorgedaan.

Het is hartverwarmend dat in deze tijd zoveel hart getoond wordt. Voor elkaar, voor de samenleving en in het bijzonder voor de werkers in de zorg. Ik wens dan ook dat we elkaar steeds opnieuw een hart onder de riem steken! Niet alleen in deze bijzondere dagen, maar in normale tijden.

Pier Prins

Vervolg op volgende pagina >>

Vervolg van: HET HART OP DE GOEDE PLAATS

Overweging/Monica Bosman, 06-05-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4795, Subitem: 233.

13-05-2020

VERBODEN EN GEBODEN

Het was de bedoeling om vanaf maart tot en met Pinksteren in de zondagse kerkdienst gedeelten uit het Bijbelboek Exodus te gaan lezen. Het beruchte virus haalde echter een streep door de rekening. Vanaf 15 maart zijn de kerkdiensten stilgelegd. Want de regering kondigde het verbod af om als groepen bij elkaar te komen. En legde het gebod op om zoveel mogelijk thuis te blijven en contacten te vermijden.

Als samenleving en als individu ervaren we inmiddels aan de lijve wat de uitwerking is van verboden en geboden. We ondervinden meer dan anders hoe diep de overheid kan ingrijpen in ons persoon-lijke bestaan. We voelen ons beknot in onze vrijheid. We kunnen immers niet gaan en staan waar we willen zoals voorheen. Plannen worden in de war geschopt. Reizen en vakanties moeten worden geannuleerd. Feesten kunnen voorlopig niet worden gevierd. In onze familie zouden we deze zomer drie bruiloften vieren. Alle drie zijn afgezegd en overgeheveld naar volgend jaar in de hoop dat ze dan wel kunnen plaatsvinden.

Over verboden en geboden gesproken, voor zondag 17 mei a.s. staat Exodus 20 op het rooster. Het

Bijbelgedeelte dat bekend staat als de Tien Geboden of de Tien Woorden. Het volk Israël krijgt die Tien Geboden van God cadeau. En het is Mozes die dat cadeau aan het volk mag overhandigen. De Tien Geboden zijn bedoeld voor een goed leven met elkaar. Want een mens leeft nooit alleen in een samenleving. De mens dient altijd rekening te houden met de ander. Ook al gaat dat soms ten koste van je zelf en je eigen vrijheid. De geboden en verboden hebben dan ook alles te maken met onderlinge solidariteit. De wijze rabbi Hillel, hij leefde iets eerder dan Jezus, vatte de wet van Mozes samen met de woorden: 'Wat jezelf niet graag hebt, doe dat ook niet aan je medemens. Hillel zei: 'Dat is de hele wet. Al de rest is bijzaak'. Met andere woorden: breng de ander geen schade toe, dan zul je geen schade van de ander ondervinden. Jezus geeft een positieve en actieve draai aan de geboden en verboden als Hij zegt: behandel andere mensen net zoals je zelf behandeld wilt worden (Matteüs 7: 12). Daarmee roept Jezus op tot naastenliefde. En inspireert je om je in te leven in de ander en je met elkaar te verbinden.

Je te moeten houden aan allerlei geboden en verboden is nodig maar niet altijd leuk en gemakkelijk. Denk bijvoorbeeld aan de bewoners van de zorgcentra die al vele weken geen bezoek mogen ontvangen. Zowel voor de bewoners als hun familie vergt dat verbod een enorme opoffering en geduld. En ook al is er nu sprake van enige versoepeling, toch brengen al deze met zich mee dat we ons leven voorlopig op een andere manier gestalte zullen moeten geven. Maar we doen dat met het oog op het welzijn, de gezondheid en de belangen van de (kwetsbare) ander. Hoe moeilijk we dat soms ook vinden.

Pier Prins

Overweging/Monica Bosman, 13-05-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4831, Subitem: 233.

27-05-2020

MEI

Nog een kleine week en dan ligt de maand mei al weer achter ons. Ik kan altijd erg genieten van deze voorjaarsmaand. Dit jaar heb ik de meimaand anders beleefd dan in voorgaande jaren. Misschien komt het doordat het dagelijkse ritme zo anders is. Ik ben veel meer thuis. Er zijn geen kerkdiensten op zondag. De kerkgebouwen zitten dicht. Het is beter om maar niet te gaan en te staan waar je wilt. Fysieke contacten moet je zoveel mogelijk vermijden. En bovendien het geheel van de crisis doet ook wat met je. En toch gaat de tijd ook gewoon door en is de maand mei al weer bijna voorbij. De maand mei heet ook wel de bloemaand. Geen wonder want het is de maand, waarin de natuur volop tot leven komt. We zien in deze maand om ons heen de uitbundig bloeiende fruitbomen vol bloesem en tuinen vol

bloemenpracht. Katholieke mensen verbinden deze lentemaand vooral met Maria. Met Mariaprocessies en bedevaarten naar Maria-oorden. Die vaak gepaard gaan met een bloemen- en kaarsenhulde bij Mariabeelden. De maand mei was van oudsher de maand van de liefde. Rond de eerste dag vonden talrijke meifeesten plaats. Tot laat in de avond werd er vaak gedanst rond de meiboom en zochten geliefden toenadering tot elkaar. En mei was ook bij uitstek de tijd waarin getrouwd werd. Mei stond lange tijd ook bekend als de verhuismaand. Nieuwe arbeids- en huurcontracten gingen vaak in per 1 mei. In Friesland was dat echter op 12 mei (Âlde Maaie). Op die datum verwisselden arbeiders de ene boer en baas voor de andere. Kortom mei is een betekenisvolle maand die dit jaar zo gekleurd wordt door wat er speelt in onze wereld aan ziekte en zorgen. Toch mogen we ons laten bemoedigen door waar deze maand voor staat, namelijk voor groei en bloei, liefde en blijdschap, vruchtbaarheid en verandering.

Veel van deze positieve aspecten vind ik terug in het lied: 'Aan U behoort, o Heer der heren' (nr. 978) van Jan Wit (1914 - 1980). Door zijn levenslange blindheid heeft Jan Wit nooit de ontluikende lente kunnen zien. Toch weet hij in dit gezang de schepping met prachtige beelden weer te geven. En hij doet dat vanuit zijn geloof dat de aarde met haar wel en wee toebehoort aan God. En dat God zijn schepping daarmee ook ons - niet vergeet.

Pier Prins

Overweging/Monica Bosman, 27-05-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4869, Subitem: 233.

06-06-2020

HET ZOMERSE GRAAN

Het pinksterfeest met zijn felle rode kleuren ligt achter ons. Vanaf nu tot ver in het najaar geeft de kleur "groen" de toon aan in de kerk. De kleur "groen" verwijst naar de schepping. Naar alles wat groeit en bloeit. In deze tijd van het jaar is de groene kleur om ons heen dan ook alomtegenwoordig. We zien de groene weilanden, de groengekleurde gewassen op de akkers, de bomen en de struiken die volop in het blad zitten. Om groen te blijven kan de natuur echter wel een grote plons water gebruiken. Want het is in dit voorjaar al meerdere weken kurkdroog.

Eén van de gewassen die volop meedoet in de schepping is het graan. Op de omslag van deze 'Onderweg' zien we het koren wuivend in wind. Graan of koren is een Bijbels beeld. Op meerdere plekken in de Bijbel komen we het graan op het spoor. Zo horen we over het rapen van door Ruth, over de gerste-oogst en over het werken op het land. Ook Jezus noemt in zijn gelijkenissen het graan en het zaad ervan. Hij brengt het graan in verband met koninkrijk der hemelen. Zo vertelt hij: 'Het is met het koninkrijk van de hemel als met een mens die goed zaad op zijn akker uitzaaide'. Zaad dat moet leiden tot de graanoogst (Matteüs 13: 24 - 31).

Deze gelijkenis begint met een goed begin. Een boer zaait prima zaad in de akker van de wereld. Dat zaad ontkiemt, komt op, zet aan tot vrucht en rijpt tot de oogst. Wat wil je nog meer? Zo moet het ook zijn. Zo hoort het te gaan. Zo ziet het

Koninkrijk van God er uit. Als iets goeds. Iets hoopvols. En volop in beweging

Maar zo gemakkelijk verloopt het groeiproces vaak niet, want, zegt de gelijkenis, er groeit naast het opkomende graan ook onkruid. De boer zaaide in de hoop op een goede oogst, ook al wist hij dat zijn graan overwoekerd kon raken door onkruid. Dat onkruid, zo lees ik de boodschap van Jezus, mag ons nooit misleiden of mismoedigen, ook al tiert het nog zo welig, ook al is het nog zo brutaal en kwaadaardig. Maar je moet wel altijd rekening houden met het onkruid. In de gelijkenis is het onkruid mensenwerk. Het zijn vijanden die het gezonde graan vergiftigen.

De zaaier zaait het zaad. In de grond schiet het op. Het wordt groen. Om daarna te verkleuren in goudgeel. Totdat het graan tenslotte in de zomer rijp is voor de oogst. Het gaat uiteindelijk bij het koren om de opbrengst ervan. Want daar leven we van. Het zaaien en het oogsten vormen de voorbereidingen. En de natuur, de regen en de (Pinkster)wind zijn daarbij onmisbare elementen. En ook al groeit er onkruid tussen het graan, uiteindelijk zal het goede gewas het winnen. Laten we daarom ondanks het onkruid, tegenslagen en teleurstellingen blijven geloven in de oogst. In de oogst van het Koninkrijk. In de oogst van ons geloof. In de oogst van ons kerkzijn. In de oogst van ons eigen leven. Elk zomer opnieuw. Geloven in de oogst en daar ook dienstbaar aan zijn. Die gedachte vind ik zo mooi verwoord in een aantal regels uit het bekende gedicht 'De Ploeger' van Adriaan Roland Holst (1888 - 1976)

Ik zal de halmen niet meer zien
Noch binden ooit de volle schoven,
Maar doe mij in den oogst geloven
Waarvoor ik dien.
Pier Prins

Overweging/Monica Bosman, 06-06-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4904, Subitem: 233.

03-07-2020

IK GA IETS NIEUWS BEGINNEN

We beginnen iets nieuws! Wat is het bijzonder om dit samen te beleven: een nieuwe start, nieuwe energie, nieuw elan. Er zijn al zoveel stappen gezet, dat dit een mooie bezegeling is van een proces dat zich al lang ontvouwt. Het gezamenlijke kerkblad, het gezamenlijke vieren en de manier waarop online-diensten nu in twee kerken tegelijk te beleven zijn, zoveel elementen geven al een gevoel van de gezamenlijkheid die we nu ook vieren als écht samengevoegde gemeente.

Met de nieuwe naam Protestantse Gemeente Maas- en Beekdal drukken we uit dat we één gemeenschap zijn, die in onze regio Jezus volgt en ons laat inspireren door Degene naar wie Hij ons leidt. Want deze samenvoeging is meer dan een zakelijke overeenkomst tussen organisaties die elkaar versterken. Het is ook meer dan de fusie van burgerlijke gemeenten, zoals we die bijna 20 jaar geleden gezien hebben bij de vorming van Sittard-Geleen als stad.

Dit nieuwe begin doet ons bijna als vanzelf denken aan het nieuwe begin waarover Jesaja ons vertelt in hoofdstuk 43. We kennen dat nieuwe begin ongetwijfeld uit het lied 'Blijf niet staren op wat vroeger was'. Daarin staat die prachtige zin 'Ik, zegt Hij, ga iets nieuws beginnen. Het is al begonnen, merk je het niet?'. En dat is ook helemaal de sfeer van dat 43e hoofdstuk van Jesaja. Hier is het God zelf die de regie neemt. En dat is best een geruststelling.

Het profetische boek Jesaja brengt ons teksten die ons bij de les moeten houden. Het volk laat het vaak afweten. Als het aan de gelovigen lag, hoefde je niet veel van de toekomst te verwachten. Dat horen we natuurlijk niet graag, en het is ook de harde taal van de profeet die de mensen wakker moet schudden. 'Jij hebt niet tot mij geroepen, Jakob, jij gaf je geen moeite voor mij, Israël.'

Maar het goede nieuws is: het nieuwe begin kómt van God. Hoofdstuk 44 begint met de grote belofte van voorspoed. Het volk zal trots zijn op God, bij God willen horen, door alle goeds dat het van de Eeuwige krijgt. Bij de start van de Protestantse Gemeente Maas- en Beekdal is dat wel een hele mooie belofte. We mogen iets verwachten dat ons gegeven is. Gelukkig is onze nieuwe gemeente ook mensenwerk. En daar mogen we óók trots op zijn. Heel veel inzet heeft tot deze nieuwe start geleid. Maar dat het nieuwe begin tegelijk Gods werk voor óns is, geeft ons het vertrouwen dat we er veel goeds van mogen verwachten.

En dat wens ik ons ook allemaal toe. Veel goeds. En een nieuwe gemeenschap die we kunnen ervaren als een plek om thuis te komen én vanuit op weg te gaan.

Irene Pluim

Monica Bosman/Monica Bosman, 03-07-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 4992, Subitem: 233.

29-08-2020

EEN NIEUW SEIZOEN

Het is september. Het is de maand waarin we gewoontegetrouw de aftrap geven voor een nieuwe kerkelijk seizoen. Na de zomervakantie als de scholen weer begonnen zijn, maakt de kerk een nieuw start. Niet dat in de zomer niets gebeurt, integendeel, maar alles staat op een lager pitje.

Na de zomer gaat in de regel alles weer lopen: gesprekskringen, vergaderingen, bezoeken, ontmoetingen, filmavonden, ouderenmiddagen etc., maar dit jaar is alles anders. Al ver voor de zomer zijn als gevolg van het coronavirus alle activiteiten stil komen te liggen. Ontmoetingen zijn tot een minimum beperkt. Koorrepetities vervielen, vergaderingen vonden veelal via de computer plaats, waarbij de deelnemers elk afzonderlijk thuis achter een beeldscherm zaten. En kerkdiensten konden een tijdlang niet gehouden worden. Alles draaide en draait nog steeds om afstand houden. Niet bij elkaar in de buurt komen, elkaar geen hand geven of aanraken. De deuren zoveel mogelijk gesloten houden. De kerk als een sociale gemeenschap bij uitstek lijdt daaronder. Er was in het voorjaar de hoop en de verwachting dat we na de zomer de draad weer zouden kunnen oppakken. Helaas is dat niet het geval. We hebben nog steeds te maken met veel beperkingen en we mogen al blij zijn met een doorstart in september.

Er zijn nog twee zaken die het nieuwe seizoen anders maken zijn dan in voorgaande jaren. Voor het eerst gaan we als één gemeente het nieuwe seizoen in. Ook al deden we in de praktijk vrijwel alles samen, we waren tot 1 juli nog wel twee zelfstandige gemeenten. Vanaf nu vinden alle activiteiten plaats onder de vlag van de Protestantse Gemeente Maas- en Beekdal. Een tweede punt is dat Irene eind september vertrekt naar Oosterbeek. Haar vertrek brengt dat we het zonder haar moeten doen in het komende kerkelijke seizoen. We zullen dan ook moeten kijken hoe we het werk dat zij achterlaat, zo goed mogelijk op kunnen vangen.

Hoe kijk ik zelf aan tegen de komende tijd? Ik vind het lastig om te moeten leven en werken met al die beperkingen. Graag was ik bijvoorbeeld doorgeslagen met de ouderenskringen.. Ik vond het altijd fijn om op donderdagmiddag even 'Emmaplein 50' binnen te lopen. Er is zoveel onzeker. Of de gesprekskringen vanuit het Kringenwerk door kunnen gaan, is een vraagteken. Kerkdiensten blijven behelpen en zijn niet zoals ze zouden moeten zijn. Ik probeer mensen thuis te bezoeken, maar ik merk dat het allemaal minder spontaan is, waarbij ik er rekening mee moeten houden: kan het wel, kan het niet.

Alleen al dit soort afwegingen, maakt dat ik niet 'vrijuit' kan gaan en dat vind ik best wel moeilijk. Ook al gaan we het nieuwe seizoen in met veel hindernissen, ik hoop van harte dat we niettemin een goede en gezegende tijd tegemoet gaan, waarin we aandacht hebben voor elkaar, waarin mogelijk toch goede ontmoetingen plaatsvinden. Dat het 'afstand houden' niet leidt tot een: 'uit het oog, uit het hart', maar dat we oog en hart hebben voor elkaar, indachtig de uitspraak van Paulus: 'Draag elkaars lasten, zo leeft u de wet van Christus na' (Galaten 6: 2).

Pier Prins

Overweging/Monica Bosman, 29-08-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5073, Subitem: 233.

23-09-2020

VITALE BEROEPEN

Ineens dook in dit voorjaar de term "vitale beroepen" op. Bij de uitbraak van het coronavirus zijn er door de Rijksoverheid cruciale beroepsgroepen aangewezen om de samenleving draaiende te houden. Het gaat om beroepen die onmisbaar zijn. Welke beroepen staan er zo al op het officiële lijstje van de overheid?

Vanwege de crisis, draait het uiteraard allereerst om werkers in de gezondheidszorg en de hulpverlening. Verder om mensen die de voedselvoorziening gaande houden. Personeel dat werkzaam is in het transport en het vervoer.

Mensen die zorgen voor de nieuwsvoorziening en voorlichting, zodat we op de hoogte blijven over er gaande is. Mensen die de techniek, de ICT in standhouden. Medewerkers die voor zorgen dat betalingen en uitkeringen van loon door kunnen gaan. Politie en defensie worden tot de vitale beroepen gerekend en dat geldt evenzeer voor mensen die werkzaam zijn in het onderwijs. Zelfs predikanten, priesters, imams, rabbijnen en andere geestelijken en geestelijk verzorgers worden gerekend tot de vitale beroepen. Zo kreeg ik in april dit jaar een officiële en op naam gestelde brief van de synode waarin vermeld stond dat ik in het ambt van predikant te allen tijde toegang moet hebben tot gemeenteleden en anderen, mochten zij erom vragen. De afgelopen weken stonden in de zondagse kerkdiensten Bijbelse profeten in het middelpunt. Van verschillende kanten is Jona belicht. In een andere dienst kwam de profeet Ezechiël voorbij. Voor mij zijn profeten een vitaal belang. Ze worden door God geroepen en aangesteld om op te treden. Om mensen te bewaren bij God, zijn woord en zijn weg. Profeten zijn er om mensen te waarschuwen en te zeggen waar het op staat. En de ene profeet is daarin moediger en doortastender dan de andere. Het is echter niet alleen de taak van de profeet om onheil en ondergang aan te kondigen, maar evenzeer heil, heling en genezing. Het is daarnaast ook volop profetisch om mensen perspectief te bieden, te troosten en te bemoedigen. Vooral dat laatste kunnen we ook in deze dagen goed gebruiken.

Het profetische zie ik ook en vooral terug in Jezus. Als geen ander is hij onmisbaar. Zijn evangelie is van vitaal belang. Bij Jezus draait het niet alleen om inspirerende en concrete (profetische) woorden, maar evenzeer om (profetische) daden. En in en door Jezus' woorden en daden krijgt God een gezicht.

Het profetische zie ik ook en vooral terug in Jezus. Als geen ander is hij onmisbaar. Zijn evangelie is van vitaal belang. Bij Jezus draait het niet alleen om inspirerende en concrete (profetische) woorden, maar evenzeer om (profetische) daden. En in en door Jezus' woorden en daden krijgt God een gezicht.

Er mag dan officieel lijstje van de overheid zijn met vitale beroepen, daarnaast zijn er nog zoveel andere beroepen, taken en werkzaamheden die er juist in deze tijd toe doen. Zoals bijvoorbeeld mensen die zorgen voor mooie muziek of kunst. Of mensen die bijdragen aan het welzijn van anderen en een luisterend oor bieden. Ik denk daarbij ook aan de vele vrijwilligers. Ik heb daarbij ook de rol en de betekenis van de kerk in gedachten. Voor mij heeft de kerk dan ook een vitale en profetische functie in de samenleving, als ik zie wat de kerk vaak in stilte en belangeloos doet voor de ander en voor de samenleving. En behalve dat, ook steeds weer komt met een boodschap van vreugde, vrede, hoop en licht.
Pier Prins

Overweging/Monica Bosman, 23-09-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5137, Subitem: 233.

30-10-2020

STAPHORST IS JALOERSMAKEND

Het ging eigenlijk best wel goed. Ik vond dat er een opgaande lijn was in het aantal mensen dat sinds 1 juni op zondag naar de kerk kwam. Meerdere keren waren de zestig stoelen zowel in Sittard als in Geleen volgeboekt. We hielden ons aan de afstand, we desinfecteerden onze handen, we hielden onze mond met zingen en vanaf begin oktober droegen we

En toen kwam op zondag 4 oktober Staphorst in het nieuws. En was het afgelopen met ons goede gedrag en moesten we terug naar 30 kerkgangers. Dit is ongeveer het algemene beeld dat we door de kerk in Staphorst zo'n beetje terug bij af zijn. Maar het aantal besmettingen en ziekenhuisopnames is inmiddels zo hard toegenomen dat we ook zonder 'Staphorst' een stap terug hebben moeten doen. Over de bewuste kerk in Staphorst is in de media veel gezegd en geschreven. In de regel was dat niet bepaald positief, ook al hield men zich in Staphorst aan de maatregelen en was deze kerk op zich niet in overtreding. Te midden van de vele negatieve uitingen over Staphorst, klonk op 9 oktober ineens een heel ander geluid en dat nog wel in het NRC Handelsblad. Namelijk in een column van Rosanne Hertzberger onder de titel: Staphorst is jaloersmakend. Zo schijft ze en ik citeer uit

haar column: 'Het is makkelijk schelden op streng gereformeerden omdat ze nooit iets terugzeggen. We zagen verslaggevers met microfoons op lange stokken achter vrouwen in lange rokken aanrennen op zoek naar een reactie, maar het bleef stil. Ondertussen buitelde de gehele atheïstische cultuursector op Twitter over elkaar heen om de hypocrisie aan de kaak te stellen en aan te kondigen desnoods een eigen religie op te richten (&). De redenen dat je wel met zijn allen naar de kerk mag en niet naar de kroeg zijn deels praktisch: in de kerk staan ze niet in elkaars oor te tetteren, zijn ze veelal nuchter en over het algemeen weinig aanrakerig (&). Ik schrijf dit in mijn eentje, achter mijn computer. Het is stil in huis. Zo nu en dan wordt er een pakketje bezorgd. Of boodschappen. Mijn burens zitten ook alleen in hun huis, video-bellend. Soms rennen ze een rondje, alleen. Of ze doen de conference call al wandelend door het park, omdat hun lichaam weliswaar nergens meer naartoe hoeft maar hun gewrichten anders vastroesten (&.). Ik keek telkens weer naar de beelden van die mensen wandelend naar de kerk, en ik zag ze als het hoogtepunt van menselijkheid in deze crisis. Samen zitten, samen zingen, samenklonteren. In een bubbel met elkaar gewone dingen heilig maken'.

Rosanne Hertzberger benadrukt in haar schrijfsel: de meeste mensen in ons land zijn gedwongen op zichzelf teruggeworpen en op zichzelf aangewezen, in Staphorst daarentegen zoekt men elkaar op door samen te zitten, te zingen en samen te klonteren. Om de gewone dingen heilig te maken. Dat is iets om jaloers op te zijn. Laat ik duidelijk zijn: Staphorst vertegenwoordigt niet mijn leer en sfeer. En voor de beeldvorming was het ook niet goed wat er in Staphorst gebeurde. Toch staat deze kerk ergens voor. Deze kerk laat zien dat de dagelijkse drukte en de ons bezighoudende beslommingen niet het laatste woord hebben. Ze toont dat er meer is dan de waan van het moment. En ze straalt uit dat er tijd genomen wordt voor bezinning en rust te midden van alle stemmen en meningen die aandacht van ons vragen. En is dat niet ook een functie van elke kerk (ook de onze) om zichtbaar te laten zijn waar het echt op aankomt in het leven en in de samenleving? Kerk zijn heeft voor mij te maken met betrokkenheid, aandacht, bezieling, toewijding, presentie, waardering en goedheid. Dat zijn voor mij de waarden waarin Gods liefde voor deze wereld concrete vormen aanneemt. Het zijn waarden die getuigen van menselijkheid in elke crisis en waarop je inderdaad jaloers mag zijn.

Pier Prins

Vervolg op volgende pagina >>

Vervolg van: STAPHORST IS JALOERSMAKEND

Overweging/Monica Bosman, 30-10-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5242, Subitem: 233.

21-11-2020

HERFST

Het is november en inmiddels volop herfst. In deze periode wordt de laatste opbrengst van de velden gehaald. De bomen zijn hun vruchten kwijt en worden kaal. Het vee gaat langzamerhand naar de stal. Het regent, het wordt kouder en donkerder. En de activiteiten verplaatsen zich van buiten naar binnen.

De herfst doet me denken aan mijn jeugd in Noord-Friesland met zijn wijde akkers, kale bomen, bietenhopen langs de weg, modderige wegen, mist en her en der een kudde schapen.

☒ Morgens vroeg ging ik in het donker de deur uit, op de fiets naar de middelbare school in Dokkum. Als we met een grote groep de stad binnenreden, werd het eindelijk een beetje licht. De herfst met zijn eigen sfeer, geuren en kleuren is de periode van Allerheiligen en Allerzielen. En van de laatste zondag van het kerkelijk jaar. Het is de tijd van nadenken over de laatste dingen. Over voleinding en vergankelijkheid. Herfst staat dan ook symbool voor: 'de oude dag, de tijd waarin de levenskrachten afnemen' (Van Dale woordenboek). Toch breng ik de herfst niet in verband met een ondergangstemming, hoewel sommigen door de almaar durende Coronacrisis dat gevoel langzamerhand wel krijgen. Want in de herfst komt ook de Dankdag voor Gewas en Arbeid elk jaar weer voorbij. Voor velen is danken dit jaar wel lastig nu door de crisis je zoveel uit handen is geslagen. Maar danken is proberen toch het positieve in het leven te zien. Oog hebben voor lichtpuntjes in het donker. Voor een zonnestraal in mistige dagen. Danken is het geloof dat niet je overgelaten bent aan jezelf. En dat de Eeuwige je ziet en met je meegaat. En ja de herfst trekt ook altijd weer voorbij en wordt afgewisseld met het komende licht van advent en kerst.

De dichter Jaap Zijlstra (Nieuwe Liedboek, blz. 1195) ondergaat de herfst als volgt:

Met elk blad dat valt, valt meer licht op de aarde, komt meer uitzicht vrij.
Met elk blad dat valt, staan wij scherper getekend, valt meer hemel ons bij.
Pier Prins

Overweging/Monica Bosman, 21-11-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5305, Subitem: 233.

26-11-2020

EEN STEM TE MIDDEN VAN VELE STEMMEN

Elk jaar opnieuw in de adventstijd komt hij voorbij. Even verschijnt hij ten tonele om daarna ook weer te verdwijnen: Johannes de Doper. Op het eerste gezicht een merkwaardig iemand. Hij ziet er ook niet uit. Fatsoenlijke kleren zijn aan hem niet besteed. Een mantel van kameelhaar en een leren gordel, meer is het niet dat hij draagt. Aan zijn eten stelt hij hoegenaamd geen eisen. Het zijn sprinkhanen en wilde honing die zijn dagelijkse kost uitmaken.

Johannes de Doper leefde in een tijd, waarin vele stemmen klonken. Die alle op hun beurt om aandacht en aanhang vroegen. Stemmen van allerlei mensen die het licht hadden gezien. Stemmen van hen die protesteerden tegen onderdrukking en onvrede. En die riepen om recht en gerechtigheid. En daartussen ook stemmen van hen, die meenden de Messias te zijn.

Jeruzalem en Judea stonden in die tijd bol van de verwachting van de beloofde Messias. Met diens komst zou immers het leven voor een ieder anders en beter worden.

Elke stem en elk teken die ook maar enigszins op de komst van de Messias duiden, deden de harten sneller kloppen en zorgden voor opschudding en onrust. Te midden van al die uiteenlopende stemmen klonk ook die van Johannes. Zou hij soms de Messias zijn? Dat zo zomaar kunnen.

Maar Johannes is zeer uitgesproken: 'Nee, ik ben de Messias niet'. Maar wie is deze mysterieuze man uit de woestijn dan wel? Zijn antwoordt luidt: Ik ben de stem die roept in de woestijn: 'Maak recht de weg van de Heer'. (Johannes 1: 20 -23). Dat is wat Johannes voor ogen staat: de weg recht maken, zodat de Heer er op kan lopen. Een rechte weg die de bevrijding inluidt voor een nieuwe samenleving. Johannes ziet zichzelf niet als de bron en het begin van die bevrijding. Maar het is iemand die na hem komt. Iemand die reeds zeer nabij is. Het is Johannes die stem geeft aan zijn komst en zijn programma aankondigt.

Met Advent dromen we van een bestaan met God dicht bij ons. En met de Messias in ons midden. Advent voedt ons verlangen naar heelheid en waarachtigheid. Naar een samenleving zonder breuken en barsten. En dat geldt eens te meer in deze moeizame tijd van Corona en crises.

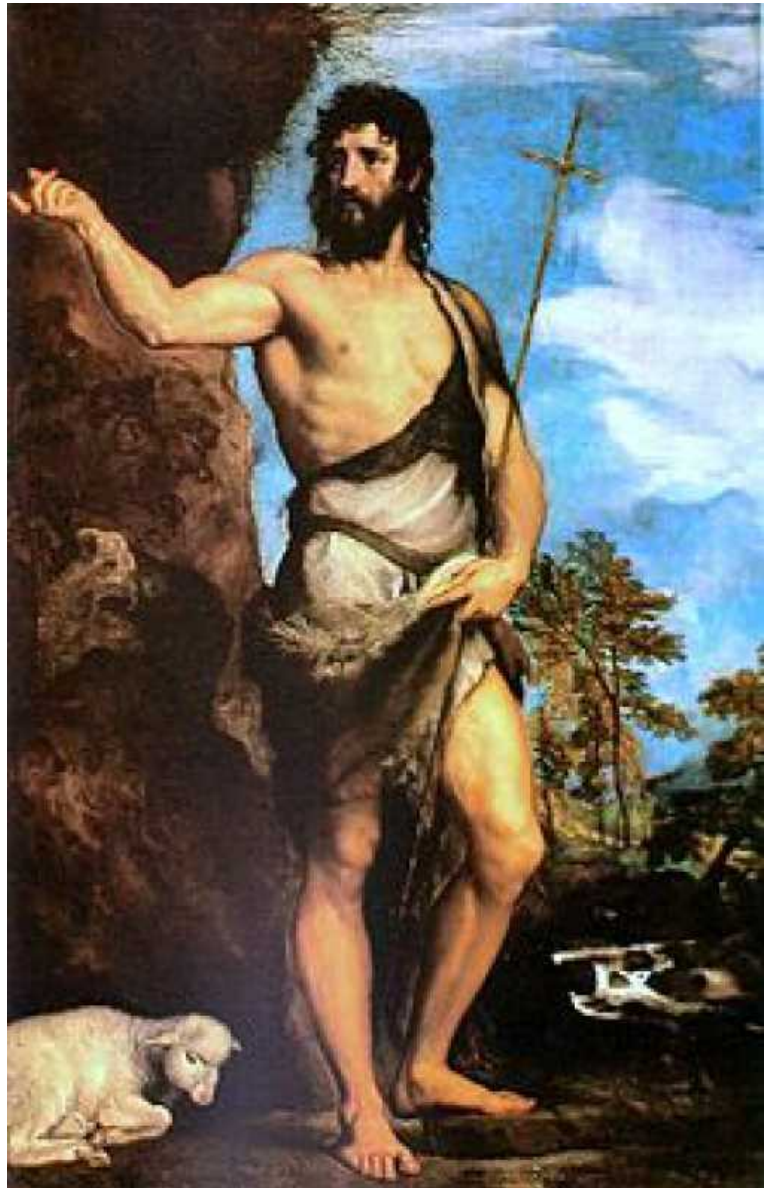
Johannes voedt dat verlangen. En verlangen blijft altijd. Verlangen naar liefde en warmte. Naar mensen die je echt begrijpen. En die de tijd voor je nemen. Verlangen naar vreugde en hartelijkheid. Verlangen naar een wereld zonder armen en verdrukten. Verlangen naar... vul maar in.

Laten we steeds hoopvol blijven uitkijken naar Hem, die onder ons wil wonen. Laten we met aandacht luisteren naar de stem, die ons zijn komst verkondigt. Maar vooral naar de stem die voluit en vreugdevol klinkt met kerst.

Pier Prins

Overweging/Monica Bosman, 26-11-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl, Nieuwsid: 5310, Subitem: 233.

18-12-2020

EEN ENGEL BIJ DE DEUR

Een kerstgedachte door Agnes Hana

Zoals u misschien weet wonen we in een flat in Landgraaf. Dat heet deftig een appartement en het flatgebouw heet résidence.. Jawel. Dat maakt het niet groter of mooier. Hoe het ook heet, het is een fijne plek om te wonen, vooral om het weidse uitzicht tot in Duitsland en de aardige medebewoners. Voor ons raam is een grote boom met veel bewoners, eekhoorns, duiven, kraaien en wat passanten. Onze appartementen staan rond een soort binnentuin. Die wordt weer mooi het atrium genoemd. Een binnentuin met palmbomen, en ander struikwerk. We mogen bij onze voordeur grenzend aan het atrium iets neerzetten maar natuurlijk niet te veel anders wordt het een uitdragerij. Met wat je neerzet geef je een boodschap af. Zo heeft voormalig bakker H. Haan -beroemd in deze regio- een beeld van Dagobert Duck naast zijn voordeur. Klopt; hij lijkt er een beetje op met zijn wandelstok en hoed. Andere bewoners hebben planten al of niet nep. Wij zitten aan het eind van de gang, dat geeft weer net iets mogelijkheden. Samen met onze overbuurman hebben we thema Hij pakt alleen wat grootser uit dan wij. Hij heeft een enorme hoeveelheid kerstdozen. Daar staan we van te kijken. We hebben als thema Carnaval, lente, Pasen, zomer, herfst, overbuurman Halloween, dat doen wij dan weer niet en dus Advent en Kerst. In de periode van Kerst gaat de hele résidence los. Naast de twee palmbomen staat een knots van een kerstboom. Vanwege de situatie nu, is het niet mogelijk die op te zetten op een manier dat ieder anderhalve meter uit elkaar blijft. Helaas voor het eerst sinds het bestaan geen boom. Het is droevig, maar ieder is

opgeroepen om dit jaar extra te versieren. Wij hebben een beproefd recept. Een tafeltje met daarop wat Adventsmateriaal en een schaapje. Het heeft warme laarsjes aan. En ik had het gevoel er mist iets. De kerstdozen kwamen uit de kelder en opeens zag ik het. Mijn atriumengeltje! Ik heb een warme relatie met engelen. Ze vliegen dwars door de bijbel heen en hebben een pracht taak. Boodschapper zijn ze vaak. Boodschapper van God. Dat is een benijdenswaardige functie. Alleen het jammere is, dat niet iedereen meteen staat te juichen voor die boodschap.

In de Advent hebben de engelen het erg druk, ze kondigen geboorten aan, die op zijn zachtst gezegd niet helemaal in de planning zaten. Maar dat is het leven en vooral het leven uit Gods hand. Plannen is goed, maar het voornaamste in je leven, is vaak niet te plannen. Mijn engeltje is een beetje hoe zeg ik dat nou netjes- onnozel. Ze heeft het buskruit niet uitgevonden. Dat hoeft ook niet voor een engel maar laten we aannemen: als dit engeltje iets te melden heeft wordt ze zeker niet serieus genomen.

Dat is niet ongewoon bij engelen, hoe ze er ook uitzien, want wat lezen we? Zacharias wilde alle details weten toen er een engel kwam met de boodschap dat zijn oude vrouw een baby zou krijgen. En ook Maria, zullen we nog horen, was op zijn zachtst gezegd wel geschrokken.. Dus de boodschap van een engel is gauw aangevochten. Mijn engel staat daar in het koude atrium want er zijn mogelijkheden om behoorlijk te ventileren, in het glazen dak. Ze blijft in de snerpemde kou, vriendelijk kijken met haar boek in haar hand. Wat zegt ze tegen onze medebewoners? Wat zegt ze tegen de wereld die verlangt, verlangt naar gewoon, naar vrede, naar liefde, naar een Kind wat ons redt? Wees niet bang zegt ze, vrees niet, het komt goed met Gods hulp.

Ds. Agnes Hana

Ps. kleindochter van 6, kwam langs en stond verrukt bij het engeltje. Zij praatte zachtjes tegen het engeltje en opeens gaf ze het snel een kusje.. Zo moet je met een engel op je weg omgaan!

Overweging/Monica Bosman, 18-12-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5371, Subitem: 233.

23-12-2020

DE LAATSTE WEEK VAN HET JAAR

De laatste week van dit jaar is ingegaan met haar korte en donkere dagen. En met deze week lijken het ook wel de laatste loodjes van dit jaar te zijn. Want het was een zeer bewogen jaar voor iedereen.

Ik kan me niet herinneren ooit een dergelijk jaar te hebben meegemaakt, waarin zelfs kerkdiensten langere tijd niet konden plaatsvinden. In deze week waarmee we het jaar afsluiten vieren we kerst. Ook de kerstdagen zijn zo anders dan in voorgaande jaren. We moeten de fysieke contacten zoveel mogelijk uit de weg gaan, terwijl juist deze week bij uitstek de week is van ontmoetingen en gezelligheid. Velen hebben er het er dan ook moeilijk mee dat ze bijna niemand thuis kunnen ontvangen of zelf op bezoek kunnen gaan. Of de stad even in kunnen gaan, want bijna alle winkels zitten dicht. Ook in de kerk merken we de gevolgen. De kerk zit op slot met uitzondering van de kerstavond- en kerstmorgendienst. Omdat we elkaar niet of moeilijk fysiek kunnen ontmoeten, is dan ook belangrijk dat we in deze week aan elkaar blijven denken en elkaar niet vergeten. Dat we met elkaar meeleven, ook al kunnen we niet bij elkaar komen. En dat we in deze laatste week van het jaar ook Gods licht en nabijheid mogen voelen voor onszelf en voor elkaar.

Dat de Ster en het Licht van Kerstmisje moge begeleiden

Dat je iemand / Iemand naast je mag weten

Dat de engel van troostje mag omarmen wanneer je overvallen wordt door verdriet

Dat je geborgenheid mag ervaren en geven in momenten van zorgen en moeiten

Dat je bovenalvreugde en liefde mag ontvangen

Dat je Gods vrede mag vinden in jezelf in de mensen rondom je

(Uit: Woorden en verhalen die ons raken van Annemiek Wijnker en Kees Maas)

Met de woorden van dit gebed, wens ik u en jullie allen van harte gezegende kerstdagen toe en veel sterkte en licht in deze laatste week.

Pier Prins

Overweging/Monica Bosman, 23-12-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5379, Subitem: 233.

31-12-2020

GEBED BIJ HET NIEUWE JAAR

Nog even en dan sluiten we het oude jaar af en beginnen we aan een nieuw jaar. Graag wil ik u voor het nieuwe jaar 2021, onderstaand gebed van Marinus van den Berg meegeven en u daarmee ook veel heil en zegen wensen.

Lieve God,
Mag de kracht van uw Liefde ons zegenen op onze weg, ons behoeden en bewaren. Uw liefde zal ons geen geweld aandoen.
Mag de kracht van uw Liefde ons zegenen in het nieuwe jaar, ons hoop en troost geven. Uw liefde die zich altijd weereen weg baant naar ons mensen.
Mag de kracht van uw Liefde ons verwarmen en inspireren. Mag zij sterker worden dan afbrekende machten van oorlog, geweld en dood.
Mag de kracht van uw Liefde ons zegenen en ons vertrouwen versterken dat Liefde onze bestemming is en dat U in die Liefde levend aanwezig bent en uw aandacht richt op ons. Amen.
(Marinus van den Berg)

Pier Prins

Overweging/Monica Bosman, 31-12-2020

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 5390, Subitem: 233.